

КРАСИМИРА СТОЕВА

ЛАБИРИНТ С РАЗНОЦВЕТНИ КОНЦИ

Издателство Жанет 45

е носител на националните награди:

Христо Г. Данов – за принос в националната книжовна култура:

в категория Българска художествена литература (2002);

в категория Издание за деца (2007);

в категория Разпространение на българската книга (2011)

Златен лъв на Асоциация *Българска книга*:

за цялостен принос в издаването на съвременна българска литература (2002);

за оформление и полиграфическо изпълнение (2005);

за динамична културна и издателска политика (2014)

Константин Константинов – за принос в книгоиздаването за деца (2005)

и Наградата на ЮНЕСКО – Първи световен конкурс по дизайн на книгата, Франкфурт (2003)

© Красимира Стоева, автор, 2015

© Митко Новков, редактор, 2015

© Христо Гочев, художник, 2015

© Издателство Жанет 45, 2015

ISBN 978-619-186-168-2

КРАСИМИРА
СТОЕВА

ЖАНЕТ 45

СПИСЪК НА ДЕЙСТВАЩИТЕ ЛИЦА

(и на някои, които не действат, защото не са живи, но пък са важни за историята):

УБИЙСТВЕНО:

Джон Мур – частен детектив

Пеги Голд – вдовица на убития прокурор Стивън Голд

Роки Уолтър – полицейски инспектор

Дон Микеле/Големия Майк – шеф на мафията

Стивън Голд – убит прокурор

Джулиан – градинар в дома на семейство Голд
Готвачка, чистачка и друга прислуга в дома на семейство Голд

„Мис Калифорния“ – любовница на Дон Микеле
Екзекутора – наемен убиец

Ръжена, Бурсука, Жирафа и Длетото – наемни убийци

(МЕЛО)ДРАМАТИЧНО:

Семейство Родригес:

Долорес – бедна вдовица, многодетна майка
Хуанита – най-голямата дъщеря на Долорес
Ана-Мария-Лусия – главната героиня, по-малка
дъщеря на Долорес

Останалите деца на Долорес:

Хосе-Луис – най-голямото братче, на 15 г.
Емилио – братчето бунтар, на 10 г.
Касандра – куцата близначка, на 6 г.
Розалинда – бавноразвиващата се близначка, на
6 г.
Джулио – братчето, което не говори, на 4 г.
Хулианито – мъртвото братче

Семейство Перес:

Доня Анхела – богата вдовица, интригантка
Карлос-Леонардо – главният герой, богат на-
следник, любим на Ана-Мария-Лусия
Силвия – годеница на Карлос-Леонардо
Сантяго – починалият баща на Карлос-Леонар-
до и съпруг на доня Анхела

Прислуга в имението на семейство Перес:

Родриго – шофьор
Соледад – готвачка
Диего – градинар, дете на Родриго и Соледад,
любим на Хуанита
Педро – намерено бебе

Мануел, Марсел, Мигел и Мартин – дребни
мошеници и безделници от гетото

ЗАГАДЪЧНО:

Джил Хъл – професор по атомна физика и астрономия

Антъни – асистент на Джил

Сю Лин Мин – технически оператор на атомния реактор

Нашественици

* * *

– Разказва ли се за садистичен психопат, който ухажва малки момиченца?

– Не.

– Има ли сатанинска секта, в която се практикува канибализъм?

– Не.

– А кръвосмешение?

– Хм... Не, мисля, че не.

– По дяволите! Значи трябва да има много див секс! По възможност в началото...

1. УБИЙСТВЕНО – Секс, кръв, труп в сандъка под стълбището и шефът на мафията

Детектив Джон Мур заобиколи триетажната вила на прочутия прокурор, преди да се насочи към главния вход. Присъствието му беше неофициално и той искаше да е сигурен, че представителите на реда няма да го посрещнат с извадени пистолети.

Смъртта на богатия и влиятелен Стивън Голд не беше неочаквана и най-вероятно щеше да остане ненаказана. Въпреки това той се почувства длъжен да се вслуша в зова за помощ от младата, сексапилна и глупавичка Пеги. Никога нямаше да забрави тий-нейджърските си години, когато тя – все още семпло, кльощаво момиченце – му позволяваше да опипва едва набъбналите ѝ ц***, а по-късно му правеше с***ки вечер край плета на ранчото на баща си, който беше прост фермер.

Джон позвъни на огромната дървена врата в псевдовикториански стил. Покойният прокурор си падаше по историята, която всъщност не познаваше, и събираше образци на изкуството, които по всяка вероятност не разбираше. Истински сноб. При това от най-лошите. Пеги си беше поживяла добре в охолство, но детективът се съмняваше, че съпругът ѝ я е ч**** повече от два пъти месечно (цензурирани думи поради порнографско съдържание и вулгарен език). Подозираше, че старият перверзник не е задоволявал сексуалните ѝ апетити и тя е търпяла близостта му с отвращение.

Трябваше да минат минути, докато някой му отвори, и това не беше достолепен иконом в ливрея, а самият полицейски инспектор Роки Уолтър – едър, с обезцветена, като че ошавена кожа, и присвити, вечно сълзящи очи. Познаваха се от управлението, където Джон беше изкарал по-малко от година, преди корупцията, интригите и подмолните игри на мафията да го прогонят завинаги към частната практика.

– Радвам се да те видя! – засмя се детективът, макар че не му стана драго да завари на местопрестъплението някогашния си колега.

– Ти ли си това бе, к***ле нещастно! – поздравя го приятелски Роки. – Не ми казвай, че някой те е наел да се ровиш в тези л**на. Това е най-ст**нясаната история, в която съм попадал през последните години!

– Няма да душа наоколо – излъга Джон. – Вдовицата ми е стара приятелка. Дойдох да ѝ изкажа съболезнованията си.

– Сериозно? Познаваш мацката? Готино парче е, с удоволствие бих я оправил, ама не е професионално... Пък и явно е опасна мадама. Уликите сочат, че има голяма вероятност самата тя да му е теглила куршума.

– Абе, шефе, няма ли да ме поканиш да вляза!

– Да бе, правилно, майка му да е**, отплеснах се в приказки!

Инспекторът се отмести и двамата пристъпиха в огромно преддверие от бял мрамор с дъбова ламперия, имитации на антични статуетки, истински тигрови кожи и репродукции на Пикасо по стените – закачени наобратно, неясно защо. Вито стълбище

водеше към втория етаж, където Джон видя стройна млада жена само по копчинена нощница. Тя го разпозна и му махна с ръка да отиде при нея, а той скришом ѝ даде знак да се прибере в спалнята и да го чака там.

Под стълбището се суетяха няколко мъже в униформи. Съдебният лекар се беше отдръпнал настрана, но оперативните работници продължаваха да търсят улики и да ръсят повърхностите с прах за отпечатащи, докато фотографът упорито щракаше с апарата си във всички посоки. От тялото не беше останало много, но нямаше кръв. Старинен сандък за дрехи стоеше разтворен в подножието на стълбището, от него се подаваше вдървен крак с обувка за няколко хиляди долара.

– Тук са торсът, десният крак, лявата ръка и носът – обясни Роки. – Дясната ръка я намерихме в градината, едното ухо в тоалетната, а останалите неща, включително и главата, още ги търсим. Всичко е внимателно разфасовано, чисто при това – вероятно е станало след смъртта. Л**няна история – прокурорът е накълцан на пържоли...

– И смятате, че съпругата му е замесена?

– В кървавата част едва ли, стори ми се гнуслива, но не бих се учудил, ако тя го е застреляла. Умрял е от куршум в корема. Няма да е изненада, ако намерим още олово в липсващите части от анатомията му. Вдовицата не ми изглежда опечалена, а и ще наследи хубава сумичка! Сигурно има поне трима любовници, к**вата!

Джон поклати глава – не, Пеги беше твърде глупава, за да си хване любовник, без да се издаде още

Красимира Стоева
ЛАБИРИНТ С РАЗНОЦВЕТНИ КОНЦИ
роман

Българска
Първо издание

Редактор *Митко Новков*
Художник *Христо Гочев*
Коректор *Мая Любенова*

Формат 60/84/16
Печатни коли 19.25

Предпечатна подготовка:
Студио Стандарт ЕООД – Пловдив, тел. 032/60 90 50

Печат: Полиграфически комплекс Жанет 45 – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9, тел. 032/60 90 90

Издателство Жанет 45 ООД – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9
тел. 032/60 90 90; факс: 032/60 90 60

www.janet45.com

ISBN 978-619-186-168-2